

30 השולל מעיקרו כל מציאות זולתו יתברך (מה שאין כן
31 הביטול שמצד בחינת אור הסובב, שהוא באופן הנותן
32 מקום ל"מציאות" העולמות אלא שמציאות זו בטילה
33 אליו יתברך, כנ"ל).

34 ולכן מבואר, שלגבי עצמותו יתברך "לא שייך עליו
35 מלת אחד" - כי "אחד" אינו מורה על שלילת מציאות
36 העולמות מכל וכל (שהרי יש גם "אחד המנוי" שיש
37 שני לו), וענין האחדות שב"הוי" אחד" הוא שמציאות
38 העולמות מאוחדת עמו יתברך [והיינו שישנם ז'
39 רקיעים וארץ (המרומזים באות ה' ד"אחד") וד' רוחות
40 העולם (המרומזים בהד' ד"אחד"), ומאוחדים הם עם
41 הקב"ה אלופו של עולם (המרומזו בהא' ד"אחד")²¹] -
42 וענין (האחדות שבאופן) זה שייך רק בבחינת האור
43 שבגדר העולמות. מה שאין כן היחוד שמצד עצמותו
44 יתברך הוא (לא באופן ד"אחד", אלא) באופן ד"יחיד",
45 היינו "שהוא לבדו הוא ואפס זולתו".

46 ו. על פי הנ"ל יש לבאר - בדרך אפשר - החידוש
47 במה שאמר רבה "טהור טהור" שאינו אותו הענין
48 ד"הקב"ה אמר טהור", ולכן דוקא דעתו של רבה
49 הכריעה את דעת ה"מתיבתא דרקייעא":
50 לגבי בחינת "הקדוש ברוך הוא", שהביטול והיחוד
51 של העולמות שמצד בחינה זו הוא בבחינת "אחד",
52 היינו שישנם עולמות (אלא שהם בטלים, כנ"ל) - הנה
53 לגבי בחינה זו יש תפיסת מקום לעולמות (ולהשגת
54 העולם והבנתו).

55 ולכן "כולהו מתיבתא דרקייע - שענינה (על דרך
56 לימוד התורה למטה) הבנה והשגה דוקא - אמרי
57 טמא" - אף שידעו שהקב"ה אומר טהור - כי הגילוי
58 דבחינת "הקדוש ברוך הוא" (היינו הביטול ד"אחד")
59 שמצד בחינת הסובב) שהאיר בהם, היה בבחינת
60 מקיף²², אבל אינו מושג בשכלם שנשאר במציאותו,
61 כנ"ל²³, ומצד מדרגתם הם (בחינת ממלא כל עלמין)
62 הסברא נותנת שהוא טמא, כנ"ל סעיף ד';

63 מה שאין כן רבה בר נחמני שהיה "יחיד בנגעים",
64 היינו שהאיר בו מבחינת "יחיד"²⁴ שאינו בגדר עלמין
65 כלל - לגבי בחינה זו אין העולמות (והשכל שבהם)
66 תופסים מקום כלל, ולכן סברתו של רבה הכריעה דעת

1 אותיות (ביטול¹³). ולכן, כשיש ספק אם לטהר או
2 לטמא (היינו, אם הישות של האדם יש בה כדי
3 לטמאו, אם לא), מתיבתא דרקייעא אמרי שהוא טמא
4 - כי האור המתלבש בעולמות (האור המושג במתיבתא
5 דרקייעא) נותן מקום למציאות וישות, והביטול
6 שבעולמות שמצד אור זה הוא רק "ביטול היש"¹⁴,
7 לכן, כשישנו ספק וחשש שהאדם נטמא [אשר זה
8 גופא, שיש חשש שהוא נטמא, הרי זה הוכחה שאינו
9 כדבעי¹⁵] - הוא טמא (מספק על כל פנים¹⁶): והקב"ה
10 אמר, שהוא טהור - כי בחינת האור שלמעלה
11 מעולמות אינו נותן מקום לישות, והביטול שמצד אור
12 זה הוא בחינת "ביטול במציאות"¹⁷, ולכן, כל שלא
13 נודע בבירור שהאדם נטמא - הוא טהור.

14 ה. והנה ידוע שגם "אור הסובב כל עלמין", יש לו
15 שייכות לעולמות, שהרי הוא "סובב" לעלמין. ומטעם
16 זה נקרא אור הסובב בשם "הקדוש ברוך הוא",
17 שפירוש "קדוש" הוא מובדל כנ"ל - כי מזה שצריך
18 "להודיע"¹⁸ שהוא מובדל מעולמות, הרי מוכח
19 שהמדובר בדרגא דאלקות שיש לה איזו שייכות
20 אליהם; דבאם הוא למעלה מכל שייכות לעולמות, אין
21 שייך גם לומר עליו שהוא מובדל מהם¹⁹.

22 ומזה מובן, שגם הביטול דעולמות שמצד בחינת
23 אור זה, עם היות שהוא "ביטול במציאות", כנ"ל, אין
24 זה באופן השולל לגמרי מציאות העולמות מעיקרה,
25 כי אם שישנה איזו "מציאות" שהיא בטילה אליו
26 יתברך (והביטול הוא באופן של "ביטול במציאות").

27 אמנם²⁰ למעלה מבחינת ביטול זו היא בחינת
28 ביטול העולמות שמצד "עצמותו ומהותו יתברך"
29 "שאינו בגדר עלמין כלל". כי ביטול זה הוא באופן

13 סידור סוף כוונת המקווה (קנט, סע"ד). ושם: אלא שנתחלף
הוי"ו בה"א. ולהעיר מרמב"ם סוף הל' מקואות: כשם שהמכוון לבו
לטהר כיון שטבל טהור כו' כך כו' כיון שהסכים בלבו לפרוש כו'
והביא נפשו במי הדעת הטהור.

14 ראה ד"ה ושבתה תרס"ו. ובכ"מ.

15 ראה מו"ק יח, ב: אין אדם נחשד ברבר אלא א"כ כו'.

16 ראה רמב"ם הל' טומאת צרעת ספ"ב. ובכס"מ שם. וראה גם
פס"ד להצ"צ יו"ד סי' ג' (קלג, ב). ודלא במש"כ בתוס' אנשי שם
(נגעים ספ"ד). אבל ראה תויו"ט נגעים שם. מל"מ רמב"ם שם - ע"פ
תו"ה ורשב"ל סנה' פז, א. - ולהעיר מכמה פוסקים דס"ל דערות
גיטין וקדושין איצ' חקו"ד אע"פ שתומו"י נכנס בגדר ד"נ - ראה שו"ת
צ"צ אה"ע סקכ"ג. ס' החקירה להצ"צ ד"ה ערות ס"ב. ואכ"מ.

17 תו"א צח, ב. ובכ"מ.

18 וע"ד מחז"ל אם אין דעה הבדלה מגין (ירוש' ברכות פ"ה,
ה"ב).

19 וע"ד הידוע (ד"ה לך לך תרס"ו. תכלית חכמה תרפ"ט פ"ב),
שבעצמות אוא"ס שאינו שייך לעולמות כלל, אינו שייך גם השגת
השלילה. ולהעיר משעיהו"א פ"ט.

20 בהבא לקמן (עד סוף הסעיף) - ראה תו"א נה, סע"ב ואילך.
ספהמ"צ להצ"צ שרש מצות התפלה פ"ח.

21 סמ"ק הובא בב"י או"ח סס"א.

22 לקו"ת שם (כד, ב). הנחות הר"פ שם (ע' קנו). ספהמ"צ שם
(ע' קד).

23 להעיר מעירובין (יג, ב הובא בלקו"ת שם) שלא קבעו הלכה
כר"מ מפני שלא יכלו חבריו לעמוד על סוף דעתו.

24 ספהמ"צ שם. וראה גם לקו"ת שם.